

Kirakan kesää

Ajelin innokkaasti kohti Kirakan kesäteatteria jo maanantaina 5.7. ja ihmettelin muiden autojen vähyyttä. Yleensä on saanut madella pölyisessä jonossa ja jännittää, löytääkö parkkipaikan, saako liput ja jonkinlaiset paikat. Nyt niin tie kuin parkkipaikkakin ammottivat tyhjyyttään.

Kurvailen lähes päivittäin Kirakan tienhaaran ohi. Olen tyytyväisenä huomannut, että kaikkia esityspäiviä ei enää oltu tungettu ilmoitustauluun, vaan pelkkä kuva sai kutsua yleisöä. Pienemmässä kyltissä vasta luki, että esityksiä on joka päivä klo 19 ja niin edelleen. Siinä niin edelleen-pötkössä sitten perästä päin katsoessani seiso selvästi, että ei maanantaina 5.7. No, ei voi syyttää kuin itseään, eikä vahinko ollut suuren suuri. Suhtaudunhan ainakin vakavasti paikkakunnan rientoihin, kun tulen jo toista kertaa yrittämään.

Suomalaisiin kyläkesäteatteriesityksiin kytkeytyy aivan erikoista latausta. Useimmat tajuavat, että innokkaat harrastajat puurtavat koko kevään näytelmänsä eteen. Pakka saattaa olla levällään vielä muutama tovi ennen ensi-iltaa. Kaikki menee lopulta kuitenkin hienosti. Tosin arvostelijoiden pitäisikin ensi-illan asemesta tulla katsomaan vasta myöhäisempiä näytöksiä, koska muutaman harjoituskerran jälkeen homma alkaa pelata paremmin. Jotkut kaupunkilaiset hienohelmat tosin kauhistelevat kankeaa esiintymistä ja kansanomaista menoa.

Viime vuoden Rosvo-Roope oli näkemistäni Kirakan näytelmistä paras, vaikka se meinasi kupsahtaa kokonaan kalkkiviivoilla. Se osoitti, että kesäteatterikin voi tuottaa vähäsen uutta ja säväyttävää. Odotukset ja paineet uutta näytelmää kohtaan olivat siis kovat.

Rosvo Roope oli kai liian kova pala. Se vaati ylettömästi porukkaa ja työtä. Nyt oli tyydytty vähempään. Agapetuksen teksti on melko köykäinen, eikä siltä voi liikoja odottaa, jos ei ohjaukseen ja lavastukseen keksi uusia jujuja. Moni viime vuoden kantavista kasvoista oli häipynyt. Musiikkiin ei oltu erikoisempia panostettu.

Ilman luontevaa ja loistavaa kertojaa Petra Kontkasta näytelmä olisi luultavasti ajautunut umpikujaan. Se ei olisi edennyt ollenkaan. Nytkin tarina soljui ajoin väkinäisesti, ja katsomossa vähän pelotti, että kuinka käy. Yleisön piti virkeänä lähinnä vain uudet yksinkertaiset ja yllättävän mukavat lavastuskikat. Puujalkavitsit eivät yksin naurunröhähdyksiä olisi kirvoittaneet. Näyttelemisen yleisön edessä on niin vimmatuin vaikeaa, mutta kyllä ohjaajakin saa mennä itseensä.

Näyttämöalue on mainio. Katsomon myötä nouseva maasto ja taustan lampi auttavat valtavasti. Nytkin vene, vesi ja vastarannan vipellykset pitivät vireänä. Kirakan myllyn alueelle kerätyt näyttelyt ja muu toiminta tekevät väliajastakin viettämisen arvoisen.

Kaikesta huolimatta kesäteatteri on aina virkistävä. Seutukunnan ihmiset ovat äänestäneet Kirakan puolesta, mikä pitää homman elossa. Tulemme myös ensi vuonna.

Mutta nyt Kemiöön musiikkijuhlille!

pajen